

Пальчето било възмутено от това. Такова кожено калпаче би

търпело само през зимата, когато било студено и когато с дру-

тите си братя виели топки или правели снежни човеци.

Възмутена била и Минка. Тъжно пореждагала тя възрастния

си пръст, кожената обвивка на който била вързана до дланта

на пръката, за да не се изхлузе.

Един път Минка отледала насам-натажк, дали я гледа ня-

кой, отвързала коженото калпаче и хоп! сладкото палче се на-

мерило пак в устата ѝ. И още по-сладко било сегато, също ка-

то забранен плод. И Минка си мислела: отсега натажк ще го

смуе скришом.

В училището тя не видела никого да си смучи палеца и за-

това почнала да се спрамува. Тя продължавала да го прави, но

обмислено; има ли хора, пази се; нема ли никой, палеца веднага

в устата. Това не било хубаво от нейна страна, защото родите-

лите ѝ били забранили. Па и палчето ѝ било станжло много ши-

поко и грозно, а при това имало и много работа: заедно с братята

си тръгвало да държи перодържжката при писане. И палчето пжш-

кало вече от много работа. То почнало да завивда на братче-

тата си, защото те поне ноще имали спокойствие: спали колкото

си искали, а то цяла нощ стояло слушено в устата на Минка и

тя му изсмуквала последните силици.

IV.

Минка ставала се по-голема и по-голема и пак продължа-

вала да смуче палчето, и от това то ставало още по-тъжно.

Най-после един непредвиден случай турил край на страда-

нията му.

Това било през лятото, на рождения ден на Минка. Между

многоото цветя и подаръци имало и една хубава книга с приказки,

как се радвала Минка на тази книга! Тя обичала много да чете.

Веднага седнала над книгата и се вдържбочила в хубавите при-

казки. Разбира се, както винаги, с палец в уста.

“Поне да яде от хубавия шоколад, та да ме остави на мира!”

мислело си палчето.

Изведнаж, както чела, Минка дръгнала пръста из устата си,

която останала отворена! Тя била ужасена. Тя чела една приказ-

чица на име “Смучипалчето”. В тази приказчица се описвало ясно

и точно историята за нейното палче, вжобщо целия нейн живот.

“И това могат да четат всички деца?” помислила си Минка

и горчиво замлала. И се спрамувала сама от себе си.

От този ден нашето палче станжло пак свободно. В скоро

време порастнало и станало хубаво. Тъжните младини, които палчето

прекарало в устата на Минка, се забравили. То се радвало на

свободата си, а най-вече, защото Минка обеща на родителите

си: никога да не смуче палчето си.

Тя държала даяеното обещание.